

РЕШЕНИЕ

№ 599

гр. Стара Загора, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XIII–ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жения Иванова

при участието на секретаря Невена Иванова
като разгледа докладваното от Жения Иванова Гражданско дело №
20215530105845 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.405, ал. 1 от КЗ.

В исковата молба се твърди, че Р. П. Р. била ползвател на лек автомобил
с марка „****“, *****, рама № ***** и двигател №
*****, обем на двигателя: 1199 куб. см, година на производство 2019
г., цвят: черен, с рег. № *****.

Видно от свидетелство за регистрация № ***** от
***** г., част I, автомобилът бил собственост на „Алианц Лизинг
България“ АД, с Булстат 175200915, а правото на ползване било предоставено
на Р.Р., която се явявала и лизингополучател по сключен Договор за лизинг. В
полза на ползвателката на автомобила било съставено и пълномощно от
лизингодателя, с който на Р.Р. била предоставена възможността да управлява
автомобила на територията на Република България и чужбина с изключение
на изрично посочени в пълномощното държави.

На 14.05.2019 г. ползвателката на автомобила била сключила
застрахователен договор за застраховка „Пълно каско“ във формата на
застрахователна полица № *****, според която ответникът ЗАД
„Алианц България“ застраховал автомобил с марка „****“, *****,
рама № ***** и двигател № *****, обем на двигателя: 1199

куб. см, година на производство 2019 г., цвят: черен.

В полицата също ясно било вписано, че собственик на автомобила бил „Алианц Лизинг България“ АД, а застраховащ бил лизингополучателят Р. П. Р. Срокът на договора бил от 15.05.2019 г. до 15.05.2025 г., включително, разделен на шест равни периода. Третият период бил от 15.05.2021 г. до 14.05.2022 г., за който период автомобилът е бил застрахован за обща застрахователна сума в размер на 13817 лв. с полица за отделния застрахователен период № *****.

Следвало да се отбележи, че териториалния обхват на застраховка „Пълно каско“ била Европа и азиатската част на Турция.

В т.2 от Условия по застрахователния договор било записано, че при изплащане на едно или няколко обезщетения в рамките на едногодишен период след изтичането му застрахователната сума за следващия едногодишен период автоматично се възстановявала до размера, посочен в застрахователния договор. В т.3 на условията било посочено, че в случай на дозастраховане, застрахователната сума се възстановявала до размера, уговорен за съответния едногодишен период.

Според т.7 на условията претенциите за обезщетяване за частични щети на увреденото имущество щели да се уреждат чрез възстановяване на същото в доверен сервиз на застрахователя, освен ако не било уговорено друго.

Към договора били уговорени специални условия, според които полицата била с разширено териториално покритие за Европа и азиатската част на Турция. При настъпване на застрахователно събитие извън територията на България застрахованият бил длъжен да уведоми ЗАД „Алианц България“, както и да го регистрира, чрез местните компетентни органи. При настъпило застрахователно събитие извън територията на страната застрахованият извършвал провизорен ремонт, на територията на държавата, където било настъпило събитието и цялостен в Република България.

Към застрахователния договор – полица били приложени общите правила на ЗАД „Алианц България“.

Към застрахователната полица бил приложен и добавък № ***** , от който се установявало, че от ***** г. регистрационният номер на автомобила от ***** бил станал вече

*****.

До 14.11.2021 г. Р.Р. била имала три щети по автомобила, за които винаги била уведомявала застрахователя.

За последната трета щета (увреждане по предна и задна лява врата) била завела претенция спрямо застрахователя, образувана като щета ***** на ***** „*****“ ***.

На 14.07.2021 г. Р. била получила от е – мейл 001@allinz.bg от страна на застрахователя, с който ѝ е било указано, че увреждането по предната врата и това по задната трябвало да бъдат отделени в две отделни щети. Посочили били в този мейл, че всяко събитие следвало да се завежда в отделна щета. Ползвателката на автомобила се съгласила тези увреждания да бъдат разделени в две щети, макар уврежданията по предната и задна лява врата да били настъпили от едно застрахователно събитие.

Така на практика вместо към 14.07.2021 г. Р. да била имала три щети, от които последната по време щета да е била засегнала два елемента от колата (предна и задна лява врата), пред застрахователя била имала образувани вече четири щети.

Във връзка с горните обстоятелства и фактът, че за автомобила вече било имало образувани четири щети, Р.Р. е била посъветвана от застрахователя да извърши и „дозастраховане“ на автомобила си.

Р.Р. била дозастраховала лекия автомобил, за което от уведомление за дължими суми № 6000149074/08.11.2021 г., било видно, че била заплатена сумата от 89,07 лв. за дозастраховане на лек автомобил с регистрационен номер *****.

На 14.11.2021 г. колата на Р. била в град *****, *****, използвана от нейната дъщеря П. Б.. Автомобилът бил паркиран на 150 м. от входа на жилищната кооперация, в която живее. При излизане от входа, минавайки покрай колата, П. Б., заедно с приятеля ѝ К. Ж. забелязали, че малкото предно стъкло до пасажерското място било счупено. На седалката имало стъкла и документите в колата били разхвърлени. За случилото се веднага били сигнализирани компетентните органи в гр. *****. Съставен бил протокол № ***** от Централно полицейско управление *****. В протокола било посочено, че било осъществено злодеяние, чрез счупване на стъкло, при което били откраднати различни предмети от колата.

За това застрахователно събитие ползвателката на автомобила била образувала към застрахователя щета № ***** по застраховка „Каско“ на автомобил „****“ ***, с ДКН ***** по застрахователна полица № *****, която била действала за този застрахователен период.

Междувременно и бил извършен и ремонт на колата, изразяващ се в подмяна на счупеното предно малко стъкло, за което била представена снимка по делото, която е била предоставена и на застрахователя при образуването на щетата. Ремонтът бил извършен в сервиз на „****“, а за него е била заплатена сумата от 214,52 евро. Като платец бил посочен приятелят на дъщерята на застрахованата г-н К. Ж..

Във връзка с образуваната щета на 29.11.2021 г. застрахователят бил изпратил писмо Р.Р. и до лизингодателя „Алианс Лизинг България“ ЕАД, с което ги уведомил, че за дружеството застраховател не било налице основание за изплащане на застрахователно обезщетение по тази щета. Мотивите им били, че за всеки отделен застрахователен период застрахователят обезщетявал до 4 застрахователни събития, които били установени въз основа на уведомление (декларация). Застрахователят твърдял, че към момента на претенцията Р. вече била достигнала този лимит, тъй като, вече били регистрирани 4 (четири) щети с номера: *****, *****, ***** и *****.

Въз основа на гореизложените факти, за Р.Р. възниква правният интерес да търси репарация на заплатените от нея 214,52 евро или 419,70 лв. по фиксинга на евро/лв при 1,95583 лв. за едно евро, с които да ѝ бъде възстановявано счупеното малко стъкло на предна дясна врата на автомобил с марка „****“, *****, рама № *****, двигател № ***** и регистрационен номер *****.

На 08.11.2021 г. автомобилът бил дозастрахован, за което била заплатила премия в размер на 89,07 лв.

Според т.3 от условия по застрахователен договор в случай на дозастраховане, застрахователната сума се възстановявала до размера, уговорен за съответния едногодишен период. Аналогична уредба била дадена и в т.77.2 от общите условия.

Следователно, със заплащането на сумата от 89,07 лв. за дозастраховане

застрахователната сума се била възстановила до размера, уговорен за съответния едногодишен период, който в настоящия случай бил 13 817 лв.

В настоящия случай към 14.11.2021 г. (датата на застрахователното събитие) било имало валидно сключен договор за застраховка „Пълно каско“ със ЗАД „Алианц България“, която полица била с разширено териториално покритие и обхващала застрахователни събития, настъпили на територията на Европа, какъвто бил и казусът. Към датата на застрахователното събитие е било извършено и дозастраховане, в този смисъл неправилно застрахователят бил отказал да изплати на Р.Р. сторените от нея разходи, поради покрити вече четири щети. За пълнота на изложението се отбелязва, че четвъртата щета на практика е била образувана след изкуственото разделяне на щета *****, която е била породена от едно застрахователно събитие. Ноторно известно било, че едно застрахователно събитие можело да доведе до повече от една щета на автомобила. В този ред на мисли, неправилно застрахователят бил разделил на две щета *****, която се била състояла в увреждане на предна и задна лява врата на автомобила, „поради различното естество на увреждането“.

Независимо от това, след достигане до лимита от 4 застрахователни събития, Р.Р. била дозастраховала автомобила си, като по този начин била възстановила размера на уговорената застрахователна стойност на автомобила по полицата. Това се било случило преди настъпване на процесната щета, поради което за Р.Р. била възникнала гарантираната от застрахователния договор възможност да получи обезщетение на извършени от нея разходи по отстраняване на щети, причинени от застрахователно събитие.

Искането до съда е да постанови решение, с което, на основание чл.405, ал.1 от КЗ, да осъди ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Лозенец, п.к. 1407, ул. Сребърна № 16, чрез Андрей Бойков Александров и Павлин Деков Петков – управители да заплати на Р. П. Р., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 419,70 лв. (четиристотин и деветнадесет лева и седемдесет стотинки), представляваща застрахователно обезщетение за настъпила имуществена вреда, изразяваща се в счупен преден десен прозорец, причинена в резултат на реализирано застрахователно събитие от 14.11.2021

г. по Застрахователна полица № ***** на лек автомобил с марка „****“, *****, рама № ***** и двигател № *****, обем на двигателя: 1199 куб. см, година на производство 2019 г., цвят: черен и регистрационен номер *****, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението. Претендира направените по делото разноски. На осн. чл.127, ал.4 от ГПК посочва банкова сметка, по която могат да бъдат заплатени сумите: IBAN: ***** BIC: ***** Банка: *****, с титуляр на банковата сметка: адв. Д.К. Д..

В законоустановения срок по чл.131 ГПК ответникът е подал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни по следни съображения:

В представените към исковата молба застрахователен договор и застрахователна полица било посочено, че собственик и застраховащ вещта била „Алианц Лизинг България“ АД – гр. София, ЕИК: 175200915, а лизингополучател – ищцата.

В конкретния случай, с оглед липсата на представен договор за лизинг с цел преценка дали лизингът е бил финансов или оперативен, застрахован и застраховащ се явявал лизингодателя, който бил страна по застрахователното правоотношение и собственик на лизинговата вещ, която била предоставена за временно и възмездно ползване на лизингополучателя. Липсвало надлежно упълномощаване на лизингополучателя от лизингодателя да упражнява правата му в съда. Представеното към исковата молба пълномощно с краен срок на действие до 19.05.2020 г. не касаело процесния период от една страна, от друга било само и единствено за управление на МПС.

Не било спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Пълно каско – валутна клауза“ с лизингова полица № *****. С нея върху застрахователя се прехвърлял риска от увреждане на застрахованото имущество при определени между страните събития. Застрахователният договор бил подписан при действието на общи и специални условия. Съгласно чл. 344, ал. 1 и чл. 348, ал. 1 от КЗ представените общи условия били неразделна част от договора за имуществена застраховка „пълно каско“ между страните. Не се спорило, че ищцата била запозната с общите условия, получила е екземпляр от тях и ги

приема (чл. 348, ал. 1 от КЗ). В общите условия ясно и недвусмислено били посочени кои рискове били покрити, кои рискове били изключени и при какви условия се изплащало застрахователно обезщетение, какви били правата и задълженията на страните по договора. На основание чл. 348, ал. 1 от КЗ следвало да се приеме, че общите условия били станали част от договорното.

Не било спорно и се признавало от ищцата в исковата молба, че последната била декларирали и заявили съгласие посочените по – горе щети да бъдат образувани като 4 (четири) щети.

Оспорват наведеното твърдение за „изкуствено разделяне на щета № *****“.

Действително ищцата била заявила претенция спрямо застрахователя, а именно увреждане на предна и задна лява врата. По повод на тази претенция и след получаване и разглеждане на изпратените от ищцата снимки на автомобила и уврежданията по него от специалисти на застрахователното дружество било установено, че претендираните за репарирание увреждания не били от едно и също застрахователно събитие. Претендирали се отстраняване на увреждания, като едната група от тях били от удари от камъчета, а другата група били надирания. На база тези констатации бил изпратен и приложения към исковата молба имейл от адрес: 001(o).allianz.bg до ищцата с изложение на обстоятелствата, които налагали разделяне на щета ***** и необходимостта от изрично съгласие от страна на ищцата за това разделяне. Не било спорно, че било налице изразено съгласие от страна на ищцата в тази насока, което обстоятелство се признавало в исковата молба.

В резултат на изложената по – горе фактическа обстановка към 14.11.2021 г. от ищцата били регистрирани 4 щети, в резултат на четири самостоятелни застрахователни събития, за които съгласно общите условия било необходимо да бъдат удостоверени само с уведомление (декларация) от застрахования, когато съгласно действащата нормативна уредба компетентните органи не посещавали мястото на събитието или от тях бил издаден документ с констативен характер.

В представения към исковата молба в превод Протокол № ***** на Централно полицейско управление – ***** било посочено, че същият бил издаден след обаждане. Протоколът бил съставен на

19.11.2021 г. в 15,19 ч., като подаващият сигнала бил посочил, че на 14.11.2021 г. към 14,00 часа, излизайки на разходка забелязали, че малкото предно стъкло от страна на пасажера било счупено“. Или протоколът бил документ с констативен характер, издаван от компетентните органи, когато последните не посещавали мястото на събитието.

Въз основа на изпратените от ищцата снимки и посочения по – горе протокол била образувана щета № *****.

Щетата била разгледана и с писмо изх. № ***** г. (приложено към ИМ) собственикът и лизингополучателят на л.а. били уведомени от ответника, че на основание т. 88.12 от ОУ не било налице основание за плащане на застрахователно обезщетение.

По повод на писмо по ел. поща от дъщерята на ищцата, заведено под вх. № ***** г. претенцията отново била разгледана и отново бил достигнат същия извод за липса на основание за плащане във връзка с т. 88. 12 от ОУ. Ищцата била уведомена за това с писмо изх. № ***** г.

Предвид изложеното по – горе за ответникът, на основание т. 88. 12 ОУ и при достигнат по смисъла на тази разпоредба лимит от изплатени щети не било налице основание за заплащане на застрахователно обезщетение по щета № *****.

Оспорва твърдението в исковата молба за обвързаност на направеното от ищцата доплащане (дозастраховане) с възможността да получи претендираното застрахователно обезщетение.

На основание т. 34 ОУ застрахователната сума (лимита на отговорност на застрахователя) за всеки отделен застрахователен период била уговорената между страните или определената с нормативен акт и посочена в застрахователния договор парична сума, представляваща горна граница на отговорността на застрахователя спрямо застрахования“. Точка 35, изр. Второ от ОУ разпореждала, че застрахователното обезщетение не можело да надхвърля за застрахователната сума.

Действително разпоредбата на т. 77.2 от ОУ давала възможност, когато по застраховката била изплатено застрахователно обезщетение за щети по ППС, застрахованията /застрахованият, след предварително съгласие на застрахователя да дозастрахова ППС.

Дозастраховането, допълването, възстановяването на застрахователната

стойност не водило до дерогиране на разпоредбата на т. 88.12 от общите условия. Същото имало за цел при настъпване на друг покрит риск извън посочените в т. 88.12 от общите условия да се гарантирало на застрахования получаване на пълен размер на застрахователното обезщетение. В този смисъл била и цитираната от ищеца разпоредба на чл. 3 от застрахователния договор. Поради това противно на твърдяното в ИМ отново не било налице основание за отпадане на изрично предвиденото в т. 88.12 от ОУ.

Искането до съда е да постанови решение, с което да остави без уважение и да отхвърли като неоснователен и недоказан предявения от Р. П. Р. иск за заплащане на сумата от 419,70 лв. – застрахователно обезщетение за настъпила на 14.11.2021 г. имуществена вреда, ведно със законната лихва от датата на подаване на ИМ до окончателното изпълнение на задължението. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищцата, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба по наведените доводи.

В съдебно заседание ответното дружество, чрез процесуалния си представител, оспорва иска и поддържа възраженията, направени с отговора на исковата молба.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „Алианц Лизинг България“ ЕАД не е взело становище по иска и не изпраща представител в съдебно заседание.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във връзка с чл. 12 ГПК, намира за установено следното:

По делото не е спорно (виж изявленията на процесуалните представители на ищеца и ответника в последно съдебно заседание), а и това се установява от всички събрани писмени доказателства и веществени такива - снимки, преценени поотделно и в съвкупност (липсват такива, които да си противоречат и да налагат отделното им обсъждане), че:

На 14.05.2019 г. е сключен застрахователен договор за застраховка „Пълно каско“ под формата на застрахователна полица № ***** по отношение на автомобил с марка „****“, *****, рама № ***** и двигател № *****, цвят: черен, между ЗАД „Алианц България“, като застраховател и застраховани лица: собственик

„Алианс Лизинг България“ АД и лизингополучател Р. П. Р., със срок на договора от 15.05.2019г. до 14.05.2021г., със застрахователен период от по 1 година от 15 – то число на съответната година до 14 – то число на следващата (л.12), в случая процесният застрахователен период е 15.05.2021г. до 14.05.2022 г. за обща застрахователна сума в размер на 13817 евро (виж и л. 90 и сл. от делото, застрахователна полица *****), със специални условия към договора (л.13) и с приложими Общи условия на застрахователя (също представени по делото л.20-24 от делото).

Представено е и уведомление – съгласие съгласно чл. 384, ал. 1 от КЗ за сключване на горепосочения застрахователен договор относно лизинговия автомобил, предмет на договор за финансов лизинг ***** от 15.04.2019г. (л. 109).

С добавък № ***** от 08.11.2021г. към застрахователната полица автомобилът е бил дозастрахован, считано от 08.11.2021г. за сумата от 733,81 евро (л. 129).

За периода от 15.05.2021г. до 30.06.2021 г. са били подадени от ищцата три застрахователни претенции относно процесния автомобил, по които са били образувани следните застрахователни щети с номера ***** (на 25.06.2021г.-л.270 и л.275), ***** (на 30.06.2021г. – л.271 и л.276), ***** (л.271 и л.272 и л.277), като третата щета е била разделена на две щети ***** и ***** . Представена е електронната кореспонденция между страните. Няма спор, че сумите по тези щети са изплатени от застрахователя. По отношение на разделянето на третата щета са представени следните разпечатки от имейли, като страните не оспорват обективизираните в тях електронни изявления: По отношение на щета ***** застрахователят е уведомил ищцата, че е необходимо разделяне на врата задна лява в нова щета поради различното естество на уврежданията и че следва ищцата да изпрати съгласие за това (на 14.07.2021 г. - л. 26), такова съгласие е дадено от имейл на лице с имена П. Б. (дъщеря на ищцата) на 26.07.2021г. (л. 229 и л. 278).

Видно от Протокол, издаден след обаждане № ***** на Централно полицейско управление – *****, съставен на 19.11.2021 г. в 15,19 ч. от полицаи О. Ф., в същия е посочено, че се подава жалба от К. Ж. (няма спор, че това е приятелят на дъщерята на ищцата) срещу неизвестен

извършител, за това между 13.11.2021г. в 19,00 ч. и 14.11.2021г. в *****, ул. **** * 12 е счупено предното стъкло на процесния автомобил от страна на пасажера (злодеяние) и са отнети вещи от автомобила (описани). Видно от фактура от 22.11.2021г., издадена от Автосервиз Монплеизир, *****, е извършен ремонт на стъклото на стойност 214,52 евро.

Въз основа на изпратените от ищцата снимки и посочения по – горе протокол е била образувана щета № *****. С писмо изх. № ***** г. (л.33) ответникът е отказал да изплати застрахователно обезщетение, като се е позовал на т. 88.12 от ОУ, а именно че застрахователят обезщетява до 4 застрахователни събития в рамките на застрахователен период.

Представен е имейл от П. Б. (дъщеря на ищцата) – л. 267, с който същата уведомява ответника, че при позвъняванията от нейна страна и от страна на майка ѝ получават различни информации от служители на ответника дали ще бъде изплатено застрахователно обезщетение, предвид това че в случая се касае за щета – счупване на стъкло с цел кражба на вещи, че се води разследване във ***** и че и други автомобили са били „ограбени“. Видно от отговор от 07.12.2021г. застрахователят е посочил, че издаденият от полицейските власти във ***** документ е с констативен характер и затова важи ограничението на т.88.12 от Общите условия и че по тази причина няма да бъде изплатено застрахователно обезщетение (л. 268-269).

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

Всъщност по делото не са спорни фактите нито относно наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на лизинговия автомобил, нито настъпилите щети по него в срока на застрахователно покритие, нито събитието, от което са причинени, нито техния размер. Основният спор се свежда до това налице ли е изключен застрахователен риск по т.88.12 от Общите условия на застрахователя, даващи му право да откаже изплащане на застрахователно обезщетение.

Първо обаче, съдът намира за необходимо да разгледа наведеното от ответника възражение в отговора на исковата молба относно липсата на

активна материалната легитимация на ищцата като лизингополучател да претендира заплащане на застрахователно обезщетение. Неоснователно е това възражение, предвид установеното от събраните писмени доказателства по делото, че ищцата е лизингополучател по силата на договор за финансов лизинг (виж л. 102 от делото) и предвид отразеното в договора за застраховка „Каско“, че ищцата е застраховано лице по договора, както и предвид разпоредбата на чл.384, ал.2, т. 1 КЗ, че по повод изплащането на обезщетение по застраховка „Каско“, при частични вреди лизингополучателят има права на застрахован и обезщетението се изплаща на лизингополучателя, освен ако е договорено вредите да бъдат отстранени в натура, в който случай разноските се заплащат непосредствено на външния изпълнител.

Съгласно чл. 405, ал.1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок.

В случая, съдът намира, че не е осъществена хипотезата на т.88. 12 от Общите условия на застрахователя на изключен застрахователен риск, по следните съображения:

Според т. 88.12. от Общите условия за застрахователя, при щети на ППС, удостоверени с уведомление (декларация) на застрахования, когато съгласно действащата нормативна уредба компетентните органи не посещават мястото на събитието или от тях е издаден документ с констативен характер, през всеки отделен застрахователен период застрахователят обезщетява щетите, настъпили в резултат на до 4 застрахователни събития, освен ако в застрахователния договор не е уредено друго.

Тежестта на доказване на изключен застрахователен риск е на ответника, изрично разпределена му с доклада по делото. Същият следваше да докаже, че по третата застрахователна претенция, заявена от ищцата, посочените от нея две щети са били причинени от две различни застрахователни събития, което е наложило образуване на две отделни застрахователни щети. Това че ищцата е дала съгласие за разделяне на щетите не доказва, че се касае за две отделни застрахователни събития. Но в случая по – важно е другото, процесната щета, настъпила между 13.11.2021г. в 19,00 ч. и 14.11.2021г. в 14.00 ч., в *****, *****, не попада в хипотезата на т.88.12 от Общите условия на застрахователя, защото от анализа и

тълкуването на раздел XIV от тези Общи условия става ясно, че тази точка обхваща случаи, при които не се провежда разследване от съответен компетентен орган, като например такива хипотези се съдържат в чл. 6, т. 3 и т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и ГФ и др.. В случая представения по делото Протокол, издаден след обаждане № ***** на Централно полицейско управление – *****, представлява документ, в който е обективиран приет сигнал за извършено престъпление – кражба на вещи от спряна паркирана кола, в който като „начин на извършване“ е посочено – „счупване на стъкло“, „мотив“ – злодеяние и са описани липсващите предмети. Така че в случая се касае за извършено престъпление, което не попада в обхвата на т.88.12 от Общите условия. Допълнителен довод за този извод на съда, че щети, когато се касае за извършени престъпления, не попадат в хипотезата на т.88.12, е и предвиденото от самия застраховател в т. 88.3 - „злоумишлени действия на трети лица“, които са разграничени и отделени от щетите, за които се иска само уведомление или констативен документ. Така че ако застрахователят е счел, че протоколът, съставен от френските полицейски власти за приемане на сигнал за извършена кражба, не му е достатъчен да приеме, че щетите попадат в т.88.3 от Общите условия, при положение, че от електронната кореспонденция става ясно, че застрахователят е бил уведомен за започнало разследване, то е трябвало да изиска от застрахования допълнителни документи, а не да приема, че се касае за застрахователно събитие, попадащо в т. 88.12 от Общите му условия.

Отделно от това, от събраните по делото доказателства се установява, че в процесния застрахователен период (преди процесната щета), е било извършено дозастраховане на автомобила, поради което застрахователната сума се е възстановила до уговорения размер – т.3 от специалните условия по договора, които са неразделна част от него.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че следва да уважи изцяло предявения иск.

Макар да не е наведено като довод от страните, съдът намира за нужно да отбележи по повод отказа на застраховател да изплати застрахователно обезщетение и следното: обемът на застрахователна отговорност при

имущественото застраховане, към което принадлежи и застраховката "Каско на МПС", се определя от закона и от съдържанието на конкретния застрахователен договор, както и от общите условия на застрахователя за съответния вид застраховка. Страните по застрахователното правоотношение са свободни да уговорят както основанията за носене на отговорност от застрахователя в случай на увреждане на застрахованото имущество, така и основанията за освобождаване от застрахователна отговорност, но в тази насока те са ограничени от разпоредбата на чл. 408 КЗ. В последната е закрепено правилото, че основанията, при които застрахователят може да се освободи от отговорност и да откаже изплащане на застрахователното обезщетение, се определят със закон, като са посочени изрично допустимите основания за отказ. По приложението на тази норма (чл. 211, т. 2 КЗ отм.) има непротиворечива практика (Решение № 105/11.07.2017 г. по т. д. № 1325/2016 г. на ВКС, I т. о., Решение № 86 от 18.07.2014 г. по т. д. № 2230/2013 г. на ВКС, II т. о., Решение № 185 от 5.03.2014 г. по т. д. № 350/20 12 г. на ВКС, I т. о., Решение № 49 от 29.07.2013 г. по т. д. № 840/20 12 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 2 от 20.05.2013 г. по т. д. № 1031/2011 г. на ВКС, I т. о. и др.).

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 450 лева (50 лева – за ДТ и 400 лева за адвокатско възнаграждение). Направено е възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното адвокатско възнаграждение при интерес до 1000 лева (какъвто е настоящия случай) е 300 лева. Уговореното и платено възнаграждение на процесуалния представител на ищцата от 400 лева, съдът счита, че е близко до минималния размер и не е прекомерно, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Лозенец, п.к. 1407, ул. Сребърна № 16, представлявано от Андрей Бойков Александров и Павлин Деков Петков – управители, да заплати на Р. П. Р., ЕГН ***, с**

постоянен адрес: *****, сумата от 419,70 лв. (четиристотин и деветнадесет лева и седемдесет стотинки), представляваща застрахователно обезщетение за настъпила имуществена вреда, изразяваща се в счупен преден десен прозорец на лек автомобил с марка „****“, *****, с регистрационен номер *****, за която е образувана застрахователна щета № ***** по описа на застрахователя по договор за застраховка „Каско“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 23.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Лозенец, п.к. 1407, ул. Сребърна № 16, представлявано от Андрей Бойков Александров и Павлин Деков Петков – управители, **да заплати на Р. П. Р.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 450 лева, представляваща направените по делото разноски.

Присъдените суми могат да бъдат заплатени по банкова сметка с IBAN: ***** BIC: ***** Банка: *****, с титуляр на банковата сметка: адв. Д.К. Д..

Решението е постановено при участие на трето лице - помагач „Алианц Лизинг България“ ЕАД, ЕИК: 175200915, , със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Лозенец, п.к. 1407, ул. Сребърна № 16.

Решението може да бъде обжалвано пред ОС – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____